

TOEVALS TREFFERS

Waar een potje Wordfeud, een geleende auto, een vertraagde vlucht of een oersaai schoolkamp zomaar toe kan leiden... Deze acht vrouwen vonden die ene vriendin door puur toeval.

INTERVIEWS SARA MADOU

“Zij vroeg tips over IJsland en ik stuurde haar een berichtje”

Amber (40): “Een van mijn liefste vriendinnen ontmoette ik in 2006 online. Toen reisde ik naar IJsland, waarbij ik van de euforie daar te zijn de pincode van mijn mobiel drie keer verkeerd intikte en deze geblokkeerd werd. De snelste manier om weer bereikbaar te zijn, was een nieuwe prepaidkaart kopen. Aan het einde van de reis stond er nog wat geld op, dus nam ik hem als souvenir mee naar Nederland. Een paar maanden later zag ik een online oproep voorbijkomen van Yingzi, die als student verpleegkundige in IJsland wilde afstuderen en vroeg of er iemand tips had over het land. Ik stuurde haar een berichtje en bood meteen mijn prepaidkaart aan, zodat het geld dat

daarop stond niet verloren zou gaan. In het contact met Yingzi hadden we al snel een klik en toen ze eenmaal in IJsland zat, ben ik een weekje komen logeren. Tot op de dag van vandaag moeten we er nog regelmatig om lachen hoe we elkaar voor het eerst ontmoetten, want stiekem waren we allebei bang dat de ander een ‘enge man met vieze bedoelingen’ bleek te zijn. Op IJsland hebben we heel veel lol gehad samen, het is zo’n geweldig land. Ook nu maken we mooie dingen mee, zoals samen sushi eten en al wandelend op het strand bijkletsen. Het is een onvoorwaardelijke vriendschap geworden met veel betrokkenheid. Dat we elkaar niet wekelijks zien, is niet eens zo belangrijk.”

“WE MOETEN ER NÓG OM LACHEN HOE WE ELKAAR VOOR 'T EERST ONTMOETTEN”

“Na die ene chat zijn we niet meer opgehouden”

Alda (67): “Vroeger speelde ik regelmatig Scrabble, dus ik vond het meteen leuk toen mijn kinderen Wordfeud installeerden op mijn telefoon. Zo verslavend! Ik speelde het al een paar jaar met niet meer dan een paar spelers, met wie ik beperkt chatte. ‘Goedemorgen’, of ‘Mooi woord’, meer niet. Tot de zomer van 2013, toen ik in een spelletje zat en aankondigde dat ik even in de tuin ging werken, zodat mijn tegenspeelster niet voor niks zat te wachten op een nieuw woord. ‘Dan woon je niet net als ik in het oosten van het land’, reageerde ze, ‘want hier regent het pijpenstelen’. We raakten in gesprek en zijn eigenlijk nooit meer opgehouden.

Dejo en ik kunnen praten over alles, delen een grote liefde voor katten en lachen heel wat af samen. De eerste keer dat we elkaar in het echt zagen, hadden we afgesproken om te gaan winkelen in Den Bosch. Mijn man en dochter vonden het niks. ‘Straks staat er een of andere enge vent op je te wachten’, zeiden ze. Maar het voelde meteen vertrouwd. Tegenwoordig komt ze zelfs bij mijn kinderen op de koffie, zonder dat ik erbij ben. Dejo heeft een pittig leven gehad. Vlak voordat hun dochter werd geboren, kwam haar man om bij een auto-ongeluk. Daarna is ze altijd alleen gebleven en ze heeft allemaal ellende gehad met

haar gezondheid. Toch blijft ze optimistisch en heel daadkrachtig, ze is een echte doorzetter. Daarnaast is ze ook gewoon een ontzettend leuke, gezellige vrouw. We hebben veel lol, met als hoogtepunt een weekje Ameland. Ik zie ons nog staan dansen op Ploem ploem jenka, een oud liedje dat we ons allebei bizar genoeg nog konden herinneren. Volgens mij heb ik nog nooit zo hard gelachen. Ik sta er zelden bij stil dat ik mijn beste vriendin door puur toeval heb ontmoet. Ze voelt als een zus. Voor hetzelfde geld waren we na één spelletje Wordfeud ieder weer onze eigen weg gegaan, onvoorstelbaar!”

“Ik heb mijn jongste dochter naar haar vernoemd”

Bjelke (40): “Op de eerste schooldag van mijn toen vierjarige zoon, stond ik in september 2014 op het schoolplein. Ik raakte aan de praat met een andere moeder, Lydia, van wie de dochter ook haar eerste schooldag in dezelfde groep bleek te hebben. Na een tijdje kletsen vroeg ze naar de vader van mijn kinderen. Ik vertelde haar kort over zijn overspel tijdens de zwangerschap van onze dochter en de scheiding die er uiteindelijk op volgde, op dat moment een jaar of twee geleden. Daardoor was ik van Brabant verhuisd naar Utrecht, waar ik nauwelijks mensen kende. Halverwege mijn verhaal ging de schoolbel, dus we namen afscheid en ik liep met mijn zoon naar binnen. Het was leuk om even met haar te praten, maar ik dacht er verder niet meer echt over na. We zagen elkaar regelmatig op het schoolplein en op een gegeven moment vertelde ze dat mijn verhaal, tijdens die eerste ontmoeting, haar had geïnspireerd om een punt te zetten achter haar eigen relatie waarin ze erg ongelukkig was.

Doordat ze zag dat ik het met twee kinderen in mijn eentje wist te rooien, kon zij de moed verzamelen om ook te vertrekken. Heel bijzonder om te horen en het begin van een goede vriendschap. Die in 2019 werd bekroond doordat ze peettante werd van mijn jongste dochter, die ik kreeg met mijn huidige man, ik gaf haar zelfs ‘Lydia’ als tweede naam. Een paar jaar geleden verhuisde ik naar Drenthe en daardoor zien we elkaar minder, maar ons contact is nog net zo hecht. Misschien zelfs hechter, omdat we er extra van genieten als we elkaar zien tijdens bijvoorbeeld een bezoek aan een musical of een dagje weg met onze dochters, die inmiddels ook beste vriendinnen zijn. En gelukkig is er altijd nog Facetime!”

“Samen wilden we zo snel mogelijk weg van dat schoolkamp”

Elsbeth (54): “In de zomer dat ik twaalf werd, ging ik op kamp met een schoolvriendin. Die vriendschap eindigde op het moment dat we daar aankwamen, omdat we heel andere dingen leuk bleken te vinden. Dus echt gezellig werd het niet op dat kamp, tot ik Trea tegen het lijf liep. Zij vond er ook niks aan en wilde het liefst meteen naar huis. Met z’n tweeën hebben we de week ‘uitgezeten’. Voordat we naar huis gingen, beloofden we elkaar brieven te schrijven. Ik woonde namelijk in het midden van het land en zij in het puntje van Groningen. We hebben eindeloos veel vakanties bij elkaar gelogeerd en ontelbare brieven naar elkaar geschre-

ven. Er waren ook best veel overeenkomsten. We werden bijvoorbeeld allebei rond ons eindexamen heel ziek: ik kreeg een hersenvliesontsteking en zij een ernstige, zeldzame ziekte. We trouwden beiden en kregen rond dezelfde leeftijd kinderen en later kleinkinderen. Tijdens mijn scheiding stond ze voor me klaar. Na al die jaren hebben we nog steeds elke dag contact. Een leven zonder Trea zou ik me niet kunnen voorstellen. Ze is een geweldige luisteraar, we kunnen echt over alles praten samen en we hebben nog regelmatig de slappe lach. Ik ben nog steeds blij dat ik toen niet meteen ben vertrokken van dat schoolkamp.”

“Ze zocht een visagist en belde het nummer dat op de auto stond”

Inze (59): “Als make-up artist rijd ik in een auto waar reclame op staat voor mijn bedrijf. Mijn dochter leende deze auto een keer, in het voorjaar van 2015, en reed ermee van onze woonplaats Zwolle naar Groningen. Onderweg werd ze gespot door een voor ons onbekende vrouw, die Ellen bleek te heten, werkte als zangeres en net op zoek was naar een visagist. Ze belde het telefoonnummer dat op de auto stond en we spraken af. Dat was even wennen voor haar, want ze had een jonge meid verwacht: mijn dochter dus, die in de auto had gezeten. Maar we bleken een heel leuke klik te hebben. Nadat ze nog een keer een workshop bij me had gevolgd, nodigde ik haar uit om mee te gaan naar de winkel waar ik altijd mijn make-up koop. Dat werd een heel gezellige dag, waar we elkaar beter leerden kennen. Zo ontdekte ze dat ik ook zong. Op een gegeven moment werd ik haar backing vocal en we hebben nu al drie cd’s samen opgenomen. Inmiddels zijn we ook goede vriendinnen. We delen niet alleen dezelfde muzieksmaak, maar raken ook over andere dingen nooit uitgepraat. Zo leuk hoe zoiets kan lopen!”

“HET WAS EVEN WENNEN: ZE HAD EEN JONGE MEID VERWACHT”

“Zonder woorden maakte ze contact met mijn demente moeder”

Ingrid (52): “Vijf jaar geleden woonde mijn moeder in een verpleeghuis, omdat ze de ziekte van Alzheimer had. Op een gegeven moment kwam ‘Clown Bakkie’ daar op bezoek, dat bleek dus Myra te zijn. Ik vond het zo mooi om te zien hoe zij zonder woorden te gebruiken tóch contact wist te maken met mijn moeder. Bijvoorbeeld door rustig en haar te volgen in wat ze deed, zoals met haar vingers op de tafel tikken. Dat werd dan een soort gezamenlijk spel. In de loop van de jaren heb ik veel van haar geleerd, ook hoe ik zelf kon communiceren met mijn moeder door bepaalde aanrakingen,

oefeningen of muziek. Dat hielp me ook mijn verwachtingen los te laten en meer te genieten van de mooie momenten die we nog hadden. Van een zijdelings praatje op de afdeling van het verzorgingshuis werd het contact met Myra steeds uitgebreider en intensiever. We gingen regelmatig samen lunchen en zo leerden we elkaar beter kennen. We bleken veel raakvlakken te hebben. Helaas is mijn moeder inmiddels overleden. We zien elkaar dus niet meer in het verpleeghuis, maar blijven met elkaar in contact. Nu vooral via WhatsApp vanwege corona, maar hopelijk kunnen die gezellige lunches straks ook weer.”

“Tegenover me zat een vrouw die ik al bleek te kennen via Facebook”

Ellen (53): “Ooit woonde ik in Zandvoort, nadat ik een tijdje als nomade in een camper had gewoond. Op Facebook werd ik gevolgd door een vrouw, die al veertien jaar geen vaste woonplaats had in Nederland en steeds in verschillende huizen verbleef van mensen die tijdelijk in het buitenland verbleven om op hun huis of op huisdieren te passen. Drie jaar geleden was ze een weekje in

Zandvoort. Die week maakte ik een strandwandeling met mijn hond. Na een flink eind lopen besloot ik het terras van een strandpaviljoen op te lopen om wat te gaan drinken. Ik ging braaf zitten aan het tafeltje waarbij mijn hond was gaan liggen. Pas toen ik om me heen keek, zag ik een vrouw tegenover me zitten. ‘Bent u toevallig Ellen?’, vroeg ze. Het bleek de vrouw die ik alleen virtueel kende van Facebook.

We begonnen te praten en zijn daar niet meer mee opgehouden. Omdat we allebei veel reizen zien we elkaar niet vaak, maar we spreken elkaar wel veel. Onze telefoongesprekken duren meestal een uur of twee. Ik vertel haar alles, ze is zo ontzettend wijs. De afgelopen drie jaar is ze echt een dierbare vriendin geworden. Dat allemaal doordat Puka, mijn Duitse herder, dat ene tafeltje uitkoos bij het strandpaviljoen.”

“Onderweg ontdekten we de ene overeenkomst na de andere”

Tara (42): “Vertraging met het vliegtuig is nooit leuk, maar het was wel een erg grote chaos toen ik een aantal jaren geleden van Londen naar Eindhoven vloog. In de rij raakte ik aan de praat met een vrouw, Marina, met wie ik een gezellig gesprek had. Toen we eindelijk vertrokken en bijna op de plek van bestemming waren, kregen we te horen dat het niet mogelijk was om te landen in Eindhoven, het vliegtuig zou doorvliegen naar Keulen. Met nog meer onduidelijkheid werden we daar afgeleverd. Personeel van de vliegtuigmaatschappij was nergens te vinden. Ze hadden nog wel aangekondigd dat er bussen zouden komen, maar

niemand op het vliegveld wist wanneer, waar en hoe. Er bleek een lijst te zijn, waar je je naam op moest zien te krijgen voor een felbegeerd plekje in de bus. Ik was er te laat bij, maar in de menigte zag ik Marina opeens. Ze riep: ‘Ik heb je op de lijst gezet, hoor!’ Pas rond middernacht kwamen we in Eindhoven aan. Marina bood aan me thuis te brengen, terwijl zij in Zwolle woonde en ik in Arnhem. Onderweg, in de vroege ochtend, ontdekten we de ene overeenkomst na de andere. Ze volgt nu yogalesen in mijn yogastudio en we spreken regelmatig af, ook met onze partners erbij. Was die vertraging toch nog ergens goed voor!” □